

τητα δεινῶπαθήματα. Ἡ ἑλληνική Ἐκκλησία, ἐπι τῶν χρόνων κυρίως τῆς δουλείας, ἐγένετο ἀνιδιετελής σωτήρ Ἡρακλῆς, διότι κατώρθωσε νὰ συγκρατήσῃ τὸ ἔθνος καὶ νὰ προπαρασκευάσῃ αὐτὸ ἐπιως ἀναλάβῃ τὸν μοναδικὸν ἀγῶνα τῆς καταλύσεως τῆς βίας καὶ ἀκνωφύσῃ εἰς τὸν θρόνον αὐτῆς τὰς ὑψηλὰς καὶ βίαιας τῆς ἠθικῆς ἀρχὰς τῆς δικαιοσύνης καὶ ἐλευθερίας. Ἡ Ἐλθρώπη, ἵνα καθ' Ὀμηρον εἴπωμεν, «σφρίσιν ἀτασθαλίησιν ὁπὲρ ὄρον ἀλγεα ἔσχε καὶ ἔχει». Ἄλλ' ἢ Ἄνατολὴ θὰ σωθῆ καὶ θὰ προσδεύσῃ μόνον διὰ τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῶν αἰωνίων ἀργῶν τῆς Ὀρθοξίας, τὴν ὅποیان διετήρησεν ἐν μέσῳ ἀπαργράπων κακώσεων ἢ Ἄγια κατὰ Ἄνατολὰς Ἐκκλησία.

† Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΤΙ ΕΙΝΕ Η ΟΥΝΙΑ ;

(Τέλος)

Ἐνθαρουινθέντες ἐκ τῶν μερικῶν αὐτῶν ἐπιτιμῶν οἱ Ὀνίται ἐνεφανίσθησαν περὶ τὰ τέλη τοῦ παλαιῦ ἰθύντος αἰῶνος καὶ ἐν Θεοῦ, ἐν Μαλγόροις, ὅπου ἔστησε τὴν σχολῆν αὐτοῦ ὁ διαβόητος Ἡρακλῆς ἀγαθῆς ἀθώους τινὰς χωρικοὺς ὅσον αὐτῶν ὅσον καὶ εἰς παρακείμενον χωρίον διὰ τῶν γνωστῶν τότε καὶ μὲσῶν καὶ δι' ἐπισημῶν, ὅτι ἐφ' ἧς εἰθνήθη ἀπὸ τῆν κοίτην καὶ ἀκαταμάχητον προσοσίαν τοῦ Παπῆ τῆς Ῥώμης. Μολονόα δὲ εἰκοσαετῆς αὐτοῦ δροαίς δὲν ἐδικαίωσε τὰ καταβληθείσα προσαφθελα καὶ δαπάνας τῆς Προσανάνδας, τὰ δὲ ἴδιον ὅρα τῆς ἐπαρχίας Ἡρακλῆας διετηρήθησαν ἀπὸ τοῦ Ὀνιτικοῦ μολονόατος πιστὰ εἰς τὴν Ὀρθοξίαν, ἐν τούτοις ἡ Οὐνία νέαν φιλοδοξοῦσα ἐκκλησιαστικὴν κατακτεῖν τῆς Κωνσταντινουπόλεως μετὰ τὴν ἀποτυχίαν ἐκείνην τῶν Σταυροφόρων ἔστησε μετ' ὀλίγον τὰ δικτῆα αὐτῆς καὶ ἐν μέσῳ Κωνσταντινουπόλει. Ἐγκατασταθεῖσα εἰς τὸ γνωστῆς φήμης καὶ ὑπολήψεως Χαμὸλ-μπαση τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἤρως νὰ προπαγανδίξῃ γοῖδιὰ τινα σεσφρευμένα ἁμαρτίας καὶ νὰ μεταχειρίζεται αὐτὰ ὡς κόσγχατς εἰς τὸ νέον ἐμπορικὸν κατάστημν, εἰς τὸ ὅποιον οἱ ἐνοεῖται ἀντὶ νὰ π'ησῶνται διὰ τὴν συντήρησιν τοῦ Ἐφημερίου καὶ τῆς Ἐκκλησίας αὐτῶν, θὰ ἐπιληρώωντο αὐτοὶ καὶ θὰ ἐσπούδαζον διαρεὰν τὰ τέκνα αὐτῶν διὰ νὰ παραμένωσι πιστὰ μέλη τῆς Ῥωμαϊκῆς Οὐνίας ἀπαράλλακτα ὡς συμβαίνει καὶ νῦν ἐν Ἄνω. Ἐπὶ κεφαλῆς ἦο ὄχι ὀρθόδοξος Ἰερών, ποσοηλυισθεῖς, ἀλλὰ Λατίνος ἐκ Σύρου γνώστης τῆς Ἑλληνικῆς, ὡς εἶνε τοιοῦτοι καὶ οἱ διαβόητοι Χαλοβατζῆδες, ὅστις ἀπεφάσισε νὰ προβληθῆ τὸ ὀρθόδοξον ὁσόν καὶ νὰ ἀφήσῃ τὸν πόγωννα μακρόν ἀντὶ τῆς λατινικῆς κορυῆς χόρον τῆς ἐπιστροφῆς καὶ σωτηρίας τῶν ἐν τῇ πλάνῃ εὐρισκομένων Ἑλληνίδων ἀδελφῶν αὐτοῦ ! Ἡ μεγαλειότατος δεξιότης αὐτῶν συνιστάτο εἰς τοῦτο, ἀφοῦ ἀνεκάλυπτον ἐστιγματισμένους τινὰς καὶ ἀποβλήτους ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας αὐ-

τῶν πρόην Ὀρθοδόξους κληρικοὺς καὶ δι' ὑποσχέσεων ἀπρανματοποιήτων ποσοηλυτῶν αὐτοῦ, ἐπεδείκνυν αὐτοὺς ὡς παρόδηγμα εἰς τοὺς ἀπλοῖκούς καὶ εὐπίστους Ὀρθοδόξους, τοὺς ὁποίους καὶ ἐκάλουν εἰς μύμηαν. Ἡ ἱσαφόρουν ὄλως διόλου διὰ τὰ ἐλατῆρια, ἐνεκα τῶν ὁποίων ἴριες κανεῖς τὴν Ὀρθόδοξον αὐτοῦ Ἐκκλησίαν καὶ ἠσπάζετο τὸν Ὀνιτισμὸν Ἐν μόνον ἐπεζήτουν οὗτοι, νὰ ἀλιεῦσῶσιν εἰς θολὰ ὕδατα καὶ νὰ ποροσιάσωσιν εἰς τοὺς πάτρωνας αὐτῶν ὀγκοῦμενον δῆθεν τὸ οὐμα τῶν ποροσηλυτῶν, ἵνα γενναίτερα ἐξασφαλῶσιν τὰ χρυσὰ δεινυατα τῆς εὐαρεσείας αὐτῶν.

Πὸς ἀπάθειν τῆς εὐσυνειδησίας τῶν προαντόρων αὐτῶν τοῦ Πατισμοῦ ἀνεφρόσημον τὸ ἐπεισῶδιον τῆς Περάμου, διότι ὑπάρχει μεγάλη ἐσωτερικὴ σχέση εἰλαστικότητος συνειδήσεως μετὰ τοῦ ἐπεισῶδίου ἐκείνου καὶ τοῦ σημεριοῦ τῆς Ἄνω. Περὶ τὴν διανομὴν τῶν ποροσῶν τῆς Πανατίας τῆς Φανρωμένης ἐν Κιζίκῳ ἤριζον μετὰ τῆς Περάμου καὶ ἄλλαι πέρε τοῦ ποροκινήματος ἐκείνου Ὀρθόδοξοι κοινότητες, τὸ δὲ Οἰκουμηνικὸν Πατριαρχεῖον, εἰς τὸ ὅποιον ἀνεσῶθη τὸ ζήτημα, ἔκοιρε δίκαιον, ὅπως καὶ αἱ ἄλλαι πέρε κοινότητες ἀπολαύσωσι τοῦ εὐεργητήματος, ὄχι δὲ μόνον ἡ Πέμοσις. Ἡ ὄλως ἀμερόλητος καὶ ἀνιδιετελής αὐτὴ ἀπόφασις τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου, τὸ ὅποιον οὐδὲν εἶνε νὰ καρποῖται ἐτήρησις μεοῖα Περασιστῶν, οἵτινες παρακωλύμενοι ὑπὸ ἀρχιαντίτου τινὸς ψευδοδικηγόρου ἀνεκώσῃν αὐτὸν τὸν Οἰκουμηνικὸν Πατριαρχὴν καὶ τὴν Σύναδον Κωνσταντινουπόλεως ἢ ἱσαφίει βλεπετε ἐπ' ἀνωμαλύνεται καὶ προσέκλεισαν Ὀνίτην Ἰοῦκα ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ἵνα τεθῆ ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν. Ἡ Οὐνία χωρὶς νὰ πολυεξέτασῃ ἡ μάλλον μολονόα ἐγίνωσκαι καλῶς, ὅτι τὸ παρακωλύον τοὺς ἀντίστοιχας ἐλατήριον ἦτο ἀπλοῦν πείσιμα, ἀπειγὸς δηλαδὴ ἀπὸ τῆς θρησκείας ὅσον ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τῆς γῆς, ἔσπευσε νὰ ἀποστελέῃ τοιοῦτον εἰς Πέραμον μόνον καὶ μόνον, ἵνα γεννήσῃ πόγμματα εἰς τὸ Οἰκουμηνικὸν Πατριαρχεῖον καὶ ἵνα κραυγάσῃ, ὅπως ἀκουσθῆ μέχρι τοῦ Βατικανοῦ καὶ τοῦ ταμελοῦ αὐτοῦ, ὅτι δλόκληρος ἡ Κιζικηνὴ Χερσόνησος σὺν γυναιεὶ καὶ τέκνοις, ὅπως καὶ τῶρα δλόκληρος δῆθεν ἡ Ἑλληνικὴ Παροικία Ἄνω καὶ αἱ πέρε αὐτῆς ποροσχοῦσῃν εἰς τὸν Ὀνιτισμὸν. Ἄλλ' ἢ Ὀνία ἐλογάρισε χωρὶς τὸν ἐκνοδόχον, τ. ἔ δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὴν πατροπαράδοτον ἀφοσίωσιν τῶν Ὀρθοδόξων Ἑλλήνων εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν, διὰ τὴν ὅποیان κινῶνται ἐνώπιον ὄλου τοῦ κόσμου. Ποῖν ἢ πατήσῃ τὸν πόδα Ὀνίτης Ἰερών εἰς τὴν Πέραμον οἱ ποροσιώστεροι τῶν ὑπογραμμένων ἐπέστρεψαν ἤδη εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν, ὀλίγους μόνον μῆνας ἐλειτούργησαν ὁ Ὀνίτης ἐν Περάμῳ πρὸ ἐκκλησιασματος ἀοιθμουμένου ἐπὶ τῶν δακτύλων τῆς ἐτέρας τῶν χειῶν καὶ μίαν νύκτα οσληνωφώτιστον μόνος, ἐγκαταλειμμένος, ἀνευ συνοδείας ἐπεβίβασθη τοῦ διὰ τὴν Κωνσταντινοῦπολιν ἀποστολοῦ, ἵνα ἐπανέλθῃ κενὰς χερσὶ καὶ ὑπείτας παλάμαις πρὸς τοὺς ἐξαποστελλαντας αὐτόν. Ὀῦτω τὸ ἀπράσαν πορὸ συγμῆν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν πατῶνων τοῦ Ὀνιτισμοῦ μετέω-

1930
Σχολικῶν ἔργων
Γερμανίας

ον της υπεραλλαγίσεως της εν Κωνσταντινουπόλει Ὁρθοδόξιας διὰ της κατακτήσεως της Κυβερνητικῆς Χερσονήσου καὶ ἐπ' αὐτῆς ὡς ἀπὸ ὀρηθηροῦ της ἤλις Μικρᾶς Ἀσίας ἐσβέσθη διὰ παντός, ἡ δὲ ἐν Κωνσταντινουπόλει Οὐνία ἐξηκολούθη διαιτηρουμένη εἰς τὴν ζῶν δι' ἰσχυρῶν ἐκ Ρώμης ἐκείσων

Καὶ ἐπειδὴ εὐοικώμεθα εἰς τὸ πεδίον τῶν ἀναμνήσεων δὲν κολίμεν ἴσχυρον νὰ μνημονεύσωμεν ἐνταῦθα καὶ τὴν κολίαν διακεκομμένου Ρωμαιοκαθολικοῦ Καθηγητοῦ τῆς θεολογίας ἐν Γερμανίᾳ. Ἔβλεπε ἐπισκεφθῆ τὴν Κωνσταντινουπόλιν πρὸ τοῦ μεγάλου πολέμου γάριν ἐπιστημονικῶν μελετῶν. διέτριψεν ἱκανὸν χρόνον αὐτόθι, ἐπισκέφθη τὰ διάφορα Ρωμαιοκαθολικὰ κέντρα τῆς πόλεως καὶ μεταξὺ ἄλλων καὶ τὴν Οὐνιτικὴν Προπαγάνδαν, πρὸς τοὺς ἀσχηγνῶς τῆς ὁποίας ἔσχεν ἐκαινελημμένως τὴν ἐνκαιρίαν νὰ συνωμίσθη. Ἡ ἐντύπωση αὐτοῦ ὑπῆρξεν αὐτῇ ἐκεῖνη, ἥτις ἦτο πρὸ πολλοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει νηοσὴ καὶ ἐσχηματισμένη πρὸς τοὺς κόσμηματι Ρωμαιοκαθολικοῦ κύκλου, τ. ἔ. ὅτι πρόκειται περὶ ὁμάδος ἰδιοτελῶν ἀνθρώπων «πορισμὸν ἐχόντων τὴν εὐσέβειαν» καὶ ζητούντων νὰ κίμνωσι θόρυβον διὰ τὸ μηδὲν. Ἰνα ἐφελέσσωσι τὴν προσοχὴν τῶν λαπανόντων χρόνι αὐτῶν. Ἐπειδὴ ὁ γηροῦς καθηγητῆς εἴρηται ἀκόμη ἐν τῇ ζῳῇ, θὰ παραλείψωμεν δι' εὐνοήτους λόγους νὰ μνημονεύσωμεν τὸ ἔννομα αὐτοῦ τοῦτο μόνον λέγοντες, ὅτι πρόκειται περὶ ἀνδρός, τοῦ ὁποίου ἡ ποδὸς τὴν Ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν ἀποστάσις ἰσχυρότερη ἐβλήθη ἐν Ἰουσιβόλῳ. Θὰ ἠδύναμεθα πρὸς τῆσφι πολλὰς γὰρ πληθῶσασμεν ὁσίδας ἀπαρτιμούντες τὰς σκοτίας μεθόδους, τῶν ὁποίων ποιοῦνται γοῆσιν διὰ τὸ προσηλυτιστικὸν αὐτῶν ἔργον, ἀκούμενοι ταῦτας ἐκ τῶν ζωντανῶν ἀνακοινώσεων Ὁρθοδόξου Ἰσοπέως ἐκκυσθέντος εἰς τὴν Οὐνίαν καὶ ἐπιστρέψαντος εἰτα εἰς τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν, ἀλλ' ἀποσυνόμεν νὰ ποῶσμεν τοῦτο, ἵνα μὴ κουράσωμεν ματαίως ὑμᾶς. Ὅτι κολίμεν ἐπίναγκες νὰ προσθέσωμεν ἐνταῦθα εἰνε τοῦτο, ὅτι ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Οὐνία, ὅτε ἀπεπειράθη νὰ ἐξέλθῃ τοῦ ἐν Χαμάλ-μπασῆ κουσφηνέτου αὐτῆς καὶ ἀπετόλμησε διολίως νὰ ἄγρουση μεταξὺ τῶν Ὁρθοδόξων ἄλλων ἐνοριῶν καὶ δὴ τοῦ Κοντοκαλλίου, εὖθεν ἀντιμέτωπον τὸν ἀοιδίμον Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Ἰσακίμ τὸν Γ', ὅστις διὰ ἀφοδοῶς Ἐγκυκλίου ἤλεγξε τὰς πλεκτάνας καὶ μεθοδεῖας τῶν Οὐνιτῶν καὶ ἐκάλεσε τὸν Ὁρθόδοξον κληρὸν καὶ λαὸν εἰς προσοχὴν καὶ ἐπανοπάντησιν. Ἀποτέλεσμα τῆς τοιαύτης ἀποκαλύψεως ἦτο, ὅτι ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Οὐνία ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἀτροφοῦσα δὲν ἐβράδυνε νὰ περιέλθῃ εἰς τελείαν ἐκλείψιν καθ' ὃν χρόνον ὁ διαβόητος Ἡσαίας ἐκαλεῖτο νὰ ἐγκατασταθῆ εἰς τὰ Ἡλύσια πεδία τῆς Ρώμης, διάδοχος δὲ αὐτοῦ ἀνεδεικνύετο ὁ νῦν ἐν Ἀθήναις προπαγανδίζων Ἐπίσκοπος τῶν Ἑλληνορθόδοξων Καθολικῶν κ. Γεώργιος Χαλσατζῆς.

Εἶνε τόσον πόσφατα τὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα ἐξετυλίχθησαν ἐν Ἀθήναις καὶ τόσον μέγα τὸ σκάνδαλον, τὸ ὁποῖον ἠγγέρθη ἐκ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Οὐνιτου τούτου Ἐπισκόπου καὶ τῆς ἀποκαλύψεως τῶν

προσηλυτιστικῶν αὐτοῦ μεθόδων καὶ ἐνεργειῶν, ὥστε δὲν κολίμεν ἀπαράτητον νὰ διαλάβωμεν περὶ αὐτῶν ἐνταῦθα διὰ μακρῶν. Σύσσωμος ὁ Ἀθηναϊκὸς τύπος ἐξηγήθη κατὰ τοῦ νέου αὐτοῦ τρόπου τοῦ προσηλυτισμοῦ διὰ τῆς ἀποπάσεως ἀνηλικῶν προσφύγων ἀπὸ τῶν ἀνεστίνων γονέων αὐτῶν καὶ τῆς ἐγκλίσεως αὐτῶν εἰς Οὐνιτικὰ Προπαγανδικὰ Σχολεῖα καὶ Ὁσφανοτροφεῖα. Μητῶρες μετὰ δακρύων προσελθούσαι εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν διεξετραγώθησαν τὴν γενομένην ἀπάτην καὶ ἐλήθησαν παρ' αὐτῆς, ὅπως γένωνται τὰ ἀναγκαῖα διαβήματα πρὸς ἀπόδοσιν τῶν τέκνων αὐτῶν. Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν προέβη ἀμέσως εἰς τὰ κατάλληλα μέτρα πρὸς ἀπόδοσιν τῶν ἀπολανηθέντων εἰς τοὺς κόλπους τῆς Οὐρθοδόξιας, εἰσηγάγεν αὐτὸν εἰς Ὁρθόδοξα Ἑλληνικὰ Ὁσφανοτροφεῖα, παρεμύθησε καὶ ἐνίσχυσε τοὺς γονεῖς καὶ ἀπέλυσεν ἔντονον Ἐγκύκλιον πρὸς τὸν Κληρὸν τῶν Ἀθηνῶν προτοόσπον αὐτόν, ὅπως ἀγούπνωσε περιφρουρῆ τὸν ὁρθόδοξον λαὸν ἀπὸ τῆς «Ἐσκατακοίτου Οὐνίας» τῆς στρεφόμενης κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ. Ἐλήγηον δὲ τὰς μεθόδους αὐτῶν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐπὶ τῇ βίβῃ τῆς καταγελεθέντων εἰς αὐτὸν γεγονότων ἀναφῶσαι ὅτι «Ὁρθοδόξοι τινες ἐξαπατηθέντες καὶ κομισάσθαι, ὅτι πρόκειται πρᾶγματι περὶ ὁρθοδόξων κληρῶν προσήλθον πρὸς αὐτοὺς, ἵνα ἐξομολογήσων κοινωθήσασθαι τῶν μυστηρίων καὶ βαπτίσεως τῶν τέκνων αὐτῶν διὰ τῶν Οὐνιτῶν Ἱερῶν βιβραίων τῶν πᾶ ἔνευ Ὁρθοδόξου. Πληροσφασούμεθα δὲ ὅτι καὶ οἱ ἴδιοι Οὐνιταὶ κληρικοὶ ἐπισκέπτονται οἰκονομίας ὁρθοδόξου καὶ γυναῖκας Ἑλληνίδας χρησιμοποιοῦσαι πρὸς παραπλάνησιν αὐτῶν, ἠθροῦσι δὲ διὰ διαφόρων μέσων καὶ δὴ διὰ χρημάτων ἐκκύουσι τοὺς προπαγανδίας.

Ἀλλὰ πῶθεν τὰ γοῖματα, ἄφοῦ οἱ ἐν Ἀθήναις Οὐνιταὶ κόπτονται, ὅτι καὶ αὐτοὶ εἶνε πόσφαργες καὶ τὸ αὐτὸ ἐπαναλαμβάνει πρὸς τοῦ εἰς Ἀνὸν καταφθάσαντος Οὐνιτου Ἰσοπέως τὸ αὐτόθι ὄργανον τοῦ Οὐνιτισμοῦ; Ὁ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ἐκδιδόμενος Ἐθνικὸς Κήρυξ τοῦ ἡνιὸς Μαστίου τοῦ παρόντος ἔτους ἀναγοῶφει, ὅτι ἡ αὐτόθι «Ἐταιρεία τῆς Ἐθνεμερίας τῆς Ἑγγύς Ἀνατολῆς» ἐτομάζει τὴν ταύτην ἐτησίαν ἐκστοσείαν αὐτῆς πρὸς συλλογὴν χρημάτων διὰ τὴν συνέχισιν τοῦ ἔργου τῆς φιλανθρωπίας ἀναμέσον τῶν χριστιανῶν τῆς Ἑγγύς Ἀνατολῆς καὶ Ἰδίας τῶν Ἑλλήνων. Ἀποκαλύπτων δὲ ἐφεξῆς τὸν πραγματικὸν σκοπὸν τῆς συλλογῆς τῶν ἐροάνων τούτων ἐπάγεται, ὅτι οὔτοι ποσοοῦνται διὰ τὴν προαγωγὴν τοῦ Οὐνιτισμοῦ ἐν Ἑλλάδι καὶ ἄλλαχού τῶν Ὁρθοδόξων Χωρῶν ὡς δέκνυται ἐκ τῆς ἀλληλογραφίας τοῦ Ἰδρυτοῦ τῆς Ἐταιρείας Mgr Μάρκον Ντιὺλ μετὰ τῶν ἀρχηγῶν τοῦ Οὐνιτισμοῦ ἐν Ἑλλάδι. Πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τούτου παραθέται ἀνακοίνωσιν τοῦ διευθυντοῦ τῆς δημοσιότητος τῆς ἀνωτέρας Ἐταιρείας ἐν τῇ ὁποίᾳ οὗτος ἀναφῶφει περὶ τοῦ Ντιὺλ, ὅτι δίδει διαλέξεις ὑπὲρ τῶν πενόντων παιδίων τῆς Ἐνανθῆς, καὶ ποδὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἐπανόδου τῶν Ὁρθοδόξων Ἑλλήνων εἰς τὴν ἔδραν

τοῦ Ἁγίου Πέτρου καὶ παραθέτει ἀπόσπασμα ἐπιστολῆς τοῦ Νικόλ πρὸς τὸν ἐν Ἀθήναις Ἐπίσκοπον τῶν Οὐνιτῶν, ἐν τῇ ὁποίᾳ οὗτος ὡς σκοπὸν τῆς Ἐταιρείας ὀρίζει «τὴν ἐπάνοδον τῶν Σχηματικῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν ἔδραν τοῦ Ἁγίου Πέτρου». Καὶ ὁ «Ἐθνικὸς Κῆρυξ» συνεχίζειν ἀποκαλεῖ τὰς μεθόδους τῶν σημερινῶν Οὐνιτῶν περισσύτερον διαβολικὰς ἢ τὰς τῶν ἄλλων Προπαγανδιστῶν. Οἱ Οὐνίται, λέγει, προσέρχονται εἰς τὴν κοίμην νὰ ἀρπάσσουν προβάτια ἐκ τῶν τάξεων τῶν ὄρφανῶν ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς φιλανθρωπίας. Τὰ ὄρφανὰ αὐτὰ ἀσπαζόμενα τὸν Οὐνιτισμὸν θὰ χρησιμοποιηθοῦν, ὅταν ἀνδρωθοῦν, ὡς εἶδος νέου γενιτσαρικοῦ τάγματος. Ἐπιδιώκουν νὰ πολεμήσουν τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν διὰ τῶν τέκνων τῶν Ὁρθοδόξων ἀγομένων εἰς ἔξωμοσίαν».

Ἐκ τῶν εἰρημένων καθίσταται προφανὲς ὅτι ἡ Οὐνία εἶνε ἀπλούστατα ἐν ψεῦδος, ἐν προσομοίῳ, τὸ ὁποῖον περιεβλήθη ὁ Παπισμὸς καὶ διὰ τοῦ ὁποῖου προσπαθεῖ νὰ ἀποκρύψῃ τὴν ἀληθινὴν αὐτοῦ μορφήν καὶ φύσιν, ὅπως ἔγνωρίσεν αὐτὴν ἀνεκάθεν ὁ Ὁρθόδοξος Ἑλληνισμὸς καὶ προηγουμένως, ἀλλ' ἴδις ἀπὸ τὴν ὀρθοδοξομάχων καὶ ἑλληνομάχων Σταυροφοριῶν.

Αὕτη εἶνε ἡ Οὐνία.

† Ο ΘΥΑΤΕΙΡΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Κατὰ πάντα τα φαινόμενα, τὸ ζήτημα τῶν παρ' ἡμῖν ξένων σχολῶν καὶ τῆς εἰς αὐτάς φοιτήσεως τῶν ἑλληνοπαίδων λαμβάνει ὀριστικῶς τὸν πρὸντα αὐτοῦ διακανονισμὸν μετὰ τῆς σταθερότητος, ἡ ὁποία ἐπιβάλλεται εἰς ἐν κυρίαρχον κράτος. Οἱ εἰς τὰ «οικονομικὰ» καὶ τὰ «προπαγανδικὰ» τῶν συμφέροντα καιρῶς πληγέντες ξενοσχολισταὶ ἐπίεσαν, ὡς ἄλλως τε μέχρι τοῦδε ἐγένετο καὶ ταύτην τὴν φορὰν ἀνεμένετο, —ἐπίεσαν τοὺς πρεσβευτὰς τῶν νὰ «ζητήσωσιν ἐξηγήσεις» παρὰ τοῦ προεδρεύοντος τῆς κυβερνήσεως, ἀλλ' οἱ μὲν ἤκουσαν ὅτι «ἡ ἀπόφασίς τῆς κυβερνήσεως ἐν προκειμένῳ εἶνε ὀριστικὴ καὶ δὲν πρόκειται νὰ τροποποιηθῇ ὅπωςδήποτε», ὅτι δὲ λίαν προσεχῶς «ἡ κυβέρνησις θὰ ὑποβάλῃ πρὸς τῶν ἠγετῶν σχετικὸν νομοθέτημα», αἱ δὲ διευθύνσεις τῶν ξένων σχολῶν ἠσπασθησαν ἀπὸ τοῦδε νὰ μὴ δεχθῶσιν ἑλληνας μεθητὰς ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ προσεχοῦς σχολικοῦ ἔτους, ὁ δὲ Γερμανὸς ἐπιτετραμμένος, ὁ ὁποῖος μάλιστα, ὡς γράφουσιν αἱ ἐφημερίδες, «ἐζήτησε καὶ τοὺς λόγους τοῦ ληφθέντος μέτρου», ἤκουσεν ὅτι «τὸ ὑπουργεῖον δὲν πράττει τίποτε τὸ νέον ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἐφαρμόζον ἀπλῶς τὸν σχετικὸν γερμανικὸν νόμον». Εἶνε ἀπερίγραπτος ἡ ἀνακούφισις τὴν ὁποίαν ἠσθάνθη ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ἐκ τῆς «κυριαρχικῆς συναισθήσεως»

τοῦ κράτους του, ἀλλ' ὅπως δὲν πρέπει νὰ χαρακτηρίζεται τὸ ἐν λόγῳ μέτρον ὡς ἐνδεικτικὸν τάχα ξενομανίας καὶ μισαλλοδοξίας παρ' ἡμῖν, ὡς θέλουσι νὰ τὸ παριστοῦν οἱ πληττόμενοι, καὶ ὡς θὰ τὸ παραστήσουσι ἀσφαλῶς εἰς τὸν ξένον τύπον καθ' ἃ μέχρι τοῦδε ἔχομεν παραδείγματα, οὕτω καὶ οἱ ἐκ τῶν Ἑλλήνων ξενομανεῖς θὰ μάθουν ποῖον εἶνε τὸ καθῆκόν των ὄχι μόνον πρὸς τὴν πολιτείαν καὶ τὴν κοινωνίαν, ὡν ἀποτελοῦν μέλη, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν ἴδιον ἑαυτὸν των καὶ τὴν οἰκογένειάν καὶ τὰ τέκνα των. Ἐπιτροπὴ διευθυντῶν ἰδιωτικῶν ἐκπαιδευτηρίων ἐσπευσε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας διὰ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος μέτρον καὶ νὰ δηλώσῃ ὅτι εὐχαρίστως τὰ ἰδιωτικὰ ἐκπαιδευτήρια θὰ δέχωνται τοὺς μαθητὰς τῶν ξένων σχολῶν μετὰ ἡλαττωμένα δίδακτρα, ἐν ἀνάγκῃ δὲ καὶ δωρεάν. Ὁλόκληρος δὲ ὁ τύπος ἐπικροτεῖ τὴν ἀπόφασιν τῆς κυβερνήσεως μετ' εὐλόγου ἐνθουσιασμοῦ. Ἰδοὺ, φέρ' εἰπεῖν, τί λέγει ἡ «Ἐστία»: «Ἐπείκαυτες οἱ πρεσβευταὶ εἰς πιστικὰς παρακλήσεις καὶ διαβήματα τῶν συμπατριωτῶν των διευθύνων τῶν ξένων σχολείων, δὲν ἠμποροῦσαν νὰ ἀποφύγουν τὸ καθῆκον αὐτὸ, τὸ ἀπορρέον ἐκ τῆς θέσεως των. Εἴμεθα, ὁμως, βέβαιοι, ὅτι ἐνδομύχως ἡμῶν καὶ αὐτοὶ πεπεισμένοι, ὅτι ἡ ἑλληνικὴ Κυβέρνησις εὐρίσκατο ἐν ἀπολύτῳ δικαίῳ λαμβάνουσα τὴν ἀπόφασιν, τὴν ὁποίαν ἔλαβε καὶ πρᾶστατεύουσα τὰ παιδιὰ τῶν ὑπηκόων της εἰς τὴν τρυφερωτέραν ἡλικίαν ἀπὸ τοὺς κινδύνους τῆς ἀλλοιώσεως τοῦ θρησκευτικοῦ καὶ πατριωτικοῦ των φρονήματος. Λαμβάνουσα τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν ἡ ἑλληνικὴ Κυβέρνησις, δὲν ὑπέκει καθόλου εἰς ἀντιλήψεις ξενοφύβους. Διότι, ἐὰν ὑπάρχῃ κάτι, διὰ τὸ ὁποῖον ἡ Ἑλλάς θὰ ἠμποροῦσε νὰ κατηγορηθῇ, εἶνε τὸ ἀντίθετον ἀκριβῶς τῆς ξενοφοβίας, ἡ ξενομανία. Καὶ τώρα, ἄλλως τε, ἡ Ἑλλάς δὲν θὰ παύσῃ νὰ στέλλῃ τα τέκνα της ὄχι μόνον εἰς τὰ ξένα σχολεῖα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἀκόμη, διὰ νὰ τελειοποιηθοῦν εἰς τὰς ἐπιστήμας καὶ τὰς τέχνας, διὰ νὰ εὐρύνουν τὰς ἀντιλήψεις των, διὰ νὰ ἔλθουν εἰς πνευματικὴν καὶ ψυχικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τοὺς πλέον προηγμένους λαοὺς. Αὐτὸ, ὁμως, μόνον ὅταν τὰ παιδιὰ αὐτὰ μεγαλιώνουν ὀλίγον, ὅταν στερεωθῇ ἡ ἐθνικὴ καὶ θρησκευτικὴ των συνείδησις, ὅταν θὰ ἠμποροῦν νὰ ἀντιληφθοῦν, ὅτι δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ γίνῃ καλὸς ἄνθρωπος καὶ καλὸς κοσμοπολίτης, παρὰ μόνον ἀφοῦ γίνῃ καλὸς Ἕλληνας. Καὶ τὸ «Ἐλ. Βῆμα»: «Ὁ ἀρμόδιος ὑπουργὸς ἔδωσε μίαν ἐξάιρετον ἀπάντησιν εἰς τὸν πρεσβευτὴν τῆς Γερμανίας, διακεκριμένον ἄλλως καὶ συμπαθῆ διπλωματην, ζητήσαντα πληροφορίας διὰ τὴν